

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Ex altero sexu petita eorundem confirmatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

nis genus maximè salubre ac frugiferum, præcipuum utique exemplar Christianæ vitæ, & ingens invitamentum divinæ charitatis, impensè & complectebatur ipse, & alijs commendabat.

Omitto alios toto opere referendos. Nam hi quos protuli tanti videntur esse ponderis, ut eorum valeat auctoritas omnem de re præsentis dubitationem facilè tollere.

Ut sanè qui tantos tamque præclaros sanctæ contemplationis & divini amoris magistros, proprio sensu ductus, demissè sequi detrectaverit; verendum illi sit, ne in disciplina spiritus, totâ viâ (quod ajunt) aberret, & labore delusus supervacuo, eò quò contendit non perveniat, sed potius damna non levia, atque his majora etiam pericula incurrat.

§. 2.

Ex altero sexu petita eorundem confirmatio.

JAm finis non sit, si de altero sexu exempla proferre instituas sanctarum animarum, quæ utique omnes Christum crucifixum, veluti Sponsum amantissimum artè complexæ, vitam eo in studio ac meditatione posuère, atque per eam exercitationem, ad summam virtutis perfectionem, eamque cum Christo familiaritatem pervenerunt, ut propè fidem exuperent, quæ vel ipsæ de se, vel de ipsis alij scripserunt. Legat eam in rem, cui collibitum fuerit, vitas aut scripta Sanctarum Catharinæ Senensis ac Genuensis, SS. Gertrudis atque Mechtildis, SS. Brigittæ, Claræ, Lutgardis, Teresie, Angelæ, Magdalenæ de Pazzis, aliarumque complurium, è quibus nos, prout usus erit, varia deinde delibabimus.

Notetur interim tanquam speciminis aut primoris gustus gratiâ, palmare equidem B. Angelæ de Fulgino pronuntiatum: *Verè non est alia viâ Dei filijs reservata, quâ Deum invenire valeant, & inventum retinere, nisi viâ, & vitâ & mors*

Vit. c. 57.

Et mors istius Dei hominis passionati, quam consuevi dicere & asserere librum vitæ esse.

Cæterum, alijs prætermisiss, ad eam rem penitus profigandam iuvat hic proferre, quod de seipsa scribit illa Theodidacta S. Tereſia de Iesu, in vita sua cap. 22. ubi hoc argumentum tractans, multis & gravibus sanè deplorat, quòd lectione quorundam Doctorum de divina contemplatione scribentium, in eum errorem aliquando inducta sit, ut crederet: ei qui ad divinæ contemplationis puritatem aspires, excludendas esse ab animo omnes corporearum rerum imagines, etiam sanctissimæ Humanitatis Christi; quòd hæc quoque imago animam occupet & distrahat, impediâtque sublimiorem contemplationem. Quam viam si persecta esset, sibi persuasissimum esse ait, nunquam se ad eum statum, in quo tunc esset, fuisse perventuram.

Sub hæc autem exclamat: O Domine animæ meæ! Ô bonum meum, Iesu crucifixe: fierine potuisse, ut vel ad horam inducerem animum; posse te mihi, ne ad majus aliud quod bonum pervenirem, impedimento esse? Et unde hæc omnia mihi bona venerunt nisi de te? Subdit, magnū hunc esse errorem in via spirituali: eaque de causâ fieri, ut multæ animæ non proficiant, neque pertingant ad majorem spiritûs libertatem. In eo conatu subesse quandam elationem animi; dum nempe seipsam attollere contendit anima, quò à Domino non sublevatur.

Et verò post quantamvis exercitationem, & quamlibet vitæ severitatem, habendum esse loco sufficientis præmij, si vel Christus nos ad pedem suæ crucis cum S. Ioanne residere consenserit. Hanc legem à Deo constitutam esse, ut ejus dona per manus sacræ istius Humanitatis accipiamus, in qua sibi bene complacuit. Per hanc portam nobis intrandum esse, si ad ipsius Divinitatis arcanos sensus admitti percupiamus. Neque verò aliâ viâ ingressos Sanctos

Franciscum, Bernardum, Antonium Patavinum, Senensem Catharinam. Tandem homines nos esse, non Angelos: fulciendas esse cogitationes nostras per se fluxas & instabiles, & in tali aliqua tanquam basi stabiliendas: maximè inter tot curas, labores, dolores, & tædia humanæ vitæ. Neque laborandum nobis de divinis solatijs: concedat illa negétve Deus, ut ut voluerit: nobis sat magnum sit, crucem amplecti. Equidem Dominum ac Redemptorem nostrum, omni solatio destitutum fuisse, & velut solum relictum in suis doloribus: verumtamen à nobis non esse absque ærumnarum consortio & communione relinquendum. Manum porriget, & altiùs nos sustollet ille, si volet: interrim delectabit illum humilis hic noster de nobis sensus, quocum S. Petro nos cognoscamus, divinâ ejus consuetudine, ac usu, longè indignissimos esse. Hæreat anima cum Magdalena ad pedes Christi, nec inde se moveat; quia cum fortis erit, Deus ducet illam in desertum.

Ait insuper: ad veram spiritûs paupertatem nunquam esse perventuram animam, quamdiu consolationem alibi quærit, quam in laboribus & afflictionibus propter eum, qui semper vixit crucifixus. Alioqui enim universâ brevi eadere, velut fundamento destituta.

Quòd si Deus animam quandoque assumat ad mysticæ unionis silentium, & ejus interiores facultates suspendat: tunc sponte suâ omnes intercedent aliarum rerum imagines, & felix equidem erit jactura. Ut verò quis tanquam ex destinato, omnem etiam sacræ Christi Humanitatis formam, ex animo suo nitatur excludere, id sanè non esse permittendum. Est enim id (quod ajunt) iter in aëre: periculûmque est, ne anima talem viam iniens, post gustatam aliquam interiorem dulcedinem, & sibi met reddita, exucca maneat atque arida, sicut lignum.

Hæc & multò plura Seraphica Tereſia eo loco. Quæ rursus in tractatu alio, quem inscripsit *Castellum animæ*, difertè confirmat grandem errorem esse, si quis negligat exercere se in conservanda præſentia sacrae Humanitatis Christi, & in recolendis mysterijs vitæ ac passionis ejus, tametsi multùm in spiritu profecerit. Sed jam tempus est, ut argumenti propositi, & susceptæ à nobis disputationis finem spectemus.

*Mans. 66
cap. 7.*

CAPUT VI.

Nonnulla ex dictis deducta, ad majorem rei à nobis propositæ explanationem.

EX his porrò quæ pro instituti nostri ratione paulò pluribus, pro rei autem dignitate nimis paucis, hucusque disputavimus, quædam desumi possunt, sive ascetica principia, sive antedictorum consuetudina, ad rei totius explanationem, & nonnullam quasi controversiæ compositionem, pertinentia. Quædam enim possumus aliter opinantibus concedere, dum & nobis id quod contendimus, quòdque satis apertè (ut existimo) evicimus, ipsi concedere ne graventur.

§. I.

Duo quædam ultrò concessa, neque assertioni à nobis politæ repugnantia.

Primum: Id quod tradunt Theologiæ mysticæ Doctores; animæ scilicet ad intimam Divinitatis contemplationem & mysticam unionem admissæ, relinquendas esse omnes sanctas cogitationes & imagines, etiam sacrae Humanitatis Christi; ex eorum sensu duntaxat intelligi, atque à nobis quoque concedi, de actu ipso seu tempore talis contem-